

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Veroniky Juříčkové a soudců Štěpána Výborného a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupený Mgr. Davidem Vavřínkou, advokátem, sídlem Urxova 430/4, Praha 8, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**, sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2025, č. j. PPR-14549-7/ČJ-2025-990131, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2025, č. j. 6 Ad 9/2025-43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 6 135 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Davida Vavříka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce působil jako člen Útvaru pro ochranu prezidenta České republiky. Dne 26. 11. 2023 se v rámci výkonu služby na území města Říma (nikoli Městského státu Vatikán, jak uváděli účastníci řízení i městský soud) dopustil dopravního přestupku spočívajícího v užití jízdního pruhu vyhrazeného pro veřejnou dopravu. Za tento přestupek byla bezpečnostnímu sboru uložena pokuta ve výši 89,82 EUR (2 278 Kč). Následně byla sankce zvýšena na 114,72 EUR (2 913 Kč) z důvodu jejího včasného neuhrazení. Pokuta byla bezpečnostním sborem zaplacená dne 9. 8. 2024.

[2] Rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu prezidenta České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 11. 2. 2025 byla žalobci uložena povinnost uhradit škodu na majetku bezpečnostního sboru ve výši 2 913 Kč, kterou způsobil při výkonu služby zaviněným porušením povinnosti stanovené v § 94 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Městský soud se předně zabýval otázkou, zda byly naplněny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalobce za přestupek, a tím za škodu podle § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru. Na základě podkladů správního spisu a ověření veřejně dostupných snímků v aplikaci Google Maps přisvědčil žalovanému, že se v rozhodné době na komunikaci nacházelo vodorovné dopravní značení vyznačující vyhrazený jízdní pruh. Odlišný závěr však učinil ve vztahu ke svislému dopravnímu značení, jehož podoba se v období bezprostředně předcházejícímu spáchání přestupku (snímek z října 2023) lišila od pozdějšího stavu zachyceného ve správním spise (snímek z října 2024), což žalovaný v podkladech svého rozhodnutí nijak nezohlednil. Z dostupné dokumentace z října 2023 vyplývá, že svislá dopravní značka byla částečně překryta černými páskami a neobsahovala zřetelné vyznačení vyhrazeného pruhu ve směru jízdy. Z těchto důvodů ji městský soud označil za nejednoznačnou. Současně konstatoval, že z dostupných podkladů nelze určit, kdy došlo ke změně svislého dopravního značení, a tedy ani to, jaká byla jeho podoba ke dni spáchání přestupku.

[5] V návaznosti na tato zjištění městský soud odkázal na čl. 38 odst. 2 věty třetí italského zákona o silničním provozu (*Codice della Strada*; dále jen „italský zákon o silničním provozu“), podle něhož mají v případě rozporu svislé dopravní značky přednost před vodorovnými. Uvedl, že pokud se v době spáchání přestupku na místě nacházela svislá značka ve stavu zachyceném na snímku z října 2024, rozpor mezi značením dán není. Pokud se však v době spáchání přestupku na místě nacházela svislá značka ve stavu zachyceném na snímku z října 2023, nebylo možné bez dalšího vycházet z vodorovného dopravního značení, neboť při jejich rozporu má přednost svislé dopravní značení.

[6] Městský soud zdůraznil, že žalovaný se obsahem svislého dopravního značení v době spáchání přestupku nezabýval a tuto část žalobcovy argumentace pominul, ačkoli je pro posouzení odpovědnosti za škodu podstatná. Namítl-li žalobce nejasnost svislého značení, bylo povinností žalovaného se s touto námitkou vypořádat. Podle městského soudu je nutné zjistit obsah svislého dopravního značení v době spáchání přestupku. Bylo-li svislé dopravní značení v rozhodné době nejasné, nelze dospět k závěru, že žalobce porušil právní povinnost, a to bez ohledu na podobu vodorovného dopravního značení.

[7] Rozhodnutí žalovaného městský soud na základě výše uvedeného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] K výši požadované náhrady škody městský soud uvedl, že žalovaný neprokázal splnění předpokladů odpovědnosti žalobce ve vztahu k částce, o kterou se pokuta zvýšila. Její navýšení bylo důsledkem postupu správního orgánu, který žalobce nemohl ovlivnit.

pokračování

Požadavek žalovaného na náhradu škody ve zvýšené částce (2 913 Kč) je proto nesprávný, což zakládá důvod zrušení rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

[9] Ostatní žalobní námitky městský soud neshledal důvodnými.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[10] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podává proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítá nesprávné právní posouzení věci a nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost.

[11] Stěžovatel namítá, že závěry městského soudu ohledně svislého dopravního značení jsou vnitřně rozporné. Nelze současně tvrdit, že svislá značka je na záznamu z října 2023 nejasná, a zároveň dovozovat rozpor mezi svislým a vodorovným značením, který by odůvodňoval aplikaci čl. 38 odst. 2 italského zákona o silničním provozu. O případném nesouladu svislého a vodorovného značení lze uvažovat pouze tehdy, je-li u obou značek znám jejich význam. Tato rozpornost způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost.

[12] Městský soud podle stěžovatele nesprávně dovodil, že pro posouzení odpovědnosti žalobce za škodu je nezbytné zjistit přesný obsah svislého dopravního značení v době spáchání přestupku. Takové zjištění je s ohledem na spáchání přestupku v cizím státě obtížně proveditelné a současně není pro právní posouzení věci rozhodné, neboť žalobce byl povinen řídit se jednoznačným vodorovným dopravním značením. Podle stěžovatele se nejednalo o situaci rozporu svislého a vodorovného značení ve smyslu čl. 38 odst. 2 italského zákona o silničním provozu. Toto ustanovení by bylo použitelné pouze za předpokladu, že by z obsahu svislé značky jednoznačně vyplývalo, že průjezd daným pruhem není omezen; to však o značce zachycené na snímku z října 2023 tvrdit nelze. Městský soud v důsledku nesprávného vyhodnocení skutkového stavu popřel význam vodorovného dopravního značení, které je pro posouzení zavinění žalobce stěžejní. Stěžovatel zdůrazňuje, že každý řidič cestující do zahraničí je povinen seznámit se s tamními pravidly silničního provozu; tím spíše to platí pro žalobce jako profesionálního řidiče chráněných osob.

[13] Stěžovatel sporuje závěr městského soudu ohledně výše škody. Tvrdí, že k navýšení pokuty došlo v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním žalobce, neboť povinnost uhradit pokutu vznikla následkem spáchání přestupku. Postup bezpečnostního sboru při ověřování, zda se služební vozidlo skutečně nacházelo v rozhodné době v zahraničí a zda neexistovaly okolnosti vylučující protiprávnost jednání žalobce, označuje za nezbytný postup ve prospěch žalobce. Okamžitým zaplacením pokuty by se bezpečnostní sbor připravil o možnost podat odvolání a brojit proti uložené sankci. Stěžovatel současně zdůrazňuje, že věc byla vyřizována bez zbytečných průtahů a že pětidenní lhůta pro úhradu snížené částky uplynula již v době, kdy byl protokol o porušení předpisů o provozu na pozemních komunikacích doručen příslušnému správnímu orgánu. Dovojuje proto, že žalobce odpovídá za celou uhrazenou částku.

[14] Žalobce s kasační argumentací nesouhlasí a tvrdí, že svislé dopravní značení bylo v rozhodné době nejednoznačné a bylo je možné vyložit i tak, že průjezd běžných vozidel ve sporném pruhu není omezen. Právě tato nejednoznačnost je rozhodující z hlediska posouzení zavinění. Svislé dopravní značení má podle čl. 38 italského zákona o silničním provozu přednost před vodorovným vždy, nikoli pouze v případě jejich rozporu, a považuje

proto za nadbytečné zabývat se otázkou jejich případného nesouladu. Žalobce vytýká stěžovateli, že dostatečně nezjistil podobu svislého značení v době spáchání přestupku. Má-li být žalobce odpovědný za vzniklou škodu, je na stěžovateli, aby prokázal všechny předpoklady odpovědnosti. Co do výše náhrady škody žalobce uvádí, že nemůže nést odpovědnost za způsob, jakým má stěžovatel nastaveny interní postupy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je rozsudek městského soudu přezkoumatelný. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

[18] Stěžovatel namítá vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost napadeného rozsudku. Městský soud podle stěžovatele pochybil, označil-li na jednu stranu svislé dopravní značení na záznamu z října 2023 za nejasné, současně však dovedl rozpor mezi svislým a vodorovným značením.

[19] Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu považovat zejména takové rozhodnutí, jehož „výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je dále takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním; obdobně jde o případy, kdy jsou jeho závěry v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). V neposlední řadě jde o takové soudní rozhodnutí, z něhož nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má tedy v dalším řízení postupovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009-132).

[20] Žádnou z těchto vad rozsudek městského soudu netrpí. Stěžovatel chybně vychází z premisy, že nejednoznačnost svislé dopravní značky a její rozpor s vodorovným dopravním značením jsou vzájemně se vylučujícími závěry, neboť rozpor dvou značek předpokládá znalost obsahu obou z nich. Nejednoznačnost dopravní značky neznamená, že tato značka obsah nemá, nýbrž že její obsah zatím nebyl s jistotou určen. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud své závěry vystavěl na zpochybnění důrazu, který stěžovatel kladl na obsah vodorovného dopravního značení, za současné nejistoty ohledně obsahu svislého dopravního značení. Stěžovatel se touto otázkou doposud nezabýval, a proto mu městský soud věc vrátil k dalšímu řízení, aniž by vyřkl jasné závěry ohledně obsahu svislého dopravního značení. Takto vyzval stěžovatele, aby zjistil, jaké bylo svislé dopravní značení v době spáchání přestupku, a toto zhodnotil s přihlédnutím k jeho

pokračování

přednosti před vodorovným dopravním značením. Tyto úvahy městského soudu nelze považovat za vnitřně rozporné.

[21] Stěžovatel rovněž namítá vnitřní rozpornost napadeného rozsudku v části týkající se určení výše škody. Dle stěžovatele městský soud nemohl na jedné straně zpochybnit, zda žalobce vůbec porušil právní povinnost, a současně uvést, že rozbor naplnění předpokladů odpovědnosti žalobce je co do původní výše škody řádně odůvodněný a že se závěry stěžovatele ztotožňuje.

[22] K této námitce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatel nesprávně interpretuje závěry městského soudu, pokud z nich dovozuje, že se žalobce přestupku nedopustil. Městský soud takový závěr neučinil. Stěžovateli pouze vytkl, že se dostatečně nezabýval žalobcovou argumentací ohledně podoby svislého dopravního značení v době spáchání přestupku, která mohla ovlivnit posouzení jeho odpovědnosti za škodu. Závěry uvedené v bodě 83 napadeného rozsudku pak nepředstavují vnitřní rozpor. Městský soud zde aproboval obecný mechanismus posouzení splnění předpokladů odpovědnosti podle § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru (tj. vznik škody, porušení povinnosti při výkonu služby či v přímé souvislosti s ním, příčinnou souvislost a zavinění). Současně vytkl stěžovateli, že tento postup důsledně neaplikoval ve vztahu k navýšení požadované náhrady škody, ačkoli i v tomto ohledu bylo třeba zkoumat naplnění všech zákonných předpokladů odpovědnosti. Skutečnost, že městský soud považoval obecný rámec posouzení odpovědnosti za správný, neznamená, že bezvýhradně převzal i další, konkrétní právní závěry stěžovatele. Ačkoli vyjádření městského soudu v této části není zcela precizní, z celkového kontextu napadeného rozsudku je zřejmé, jaké úvahy městský soud vyslovil.

[23] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek městského soudu považuje za přezkoumatelný. Z jeho obsahu je zřejmé, jakým způsobem městský soud o věci rozhodl i z jakých skutkových a právních úvah vycházel. Odůvodnění rozsudku je vnitřně konzistentní a není v rozporu s jeho výrokem. Samotný nesouhlas stěžovatele s právním posouzením věci nepřezkoumatelnost nezakládá. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze takovým vadám, které skutečně brání jeho věcnému přezkumu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[24] Stěžovatel dále namítá, že podoba svislého dopravního značení v době spáchání přestupku není pro posouzení věci rozhodná, neboť samotné vodorovné dopravní značení bylo dostatečně určité a žalobce byl povinen se jím řídit.

[25] Dle § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru *příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním.*

[26] Dle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*

[27] Dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[28] V nyní projednávané věci není sporu o tom, že zahraniční správní orgán kvalifikoval jednání žalobce jako dopravní přestupek a že bezpečnostní sbor následně uhradil uloženou pokutu. Tato skutečnost však sama o sobě nepostačuje k odpovědnosti žalobce za škodu dle § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru. Pro takový závěr bylo třeba mimo jiné prokázat, že dopravní režim, jehož porušení je žalobci kladeno za vinu, byl v místě a čase rozhodné události vyjádřen způsobem umožňujícím jeho rozpoznání a respektování ze strany žalobce.

[29] Podle zákona o služebním poměru je ke vzniku odpovědnosti za škodu v první řadě nutné shledat příslušníkovu porušení povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním. V případě vzniku škody spočívající v uložení sankce služebnímu orgánu za přestupek spáchaný příslušníkem v zahraničí takto musí být postaveno najisto, že se příslušník dopustil protiprávního zaviněného jednání (§ 95 odst. 1 zákona o služebním poměru). Míra zavinění škůdce je přitom vždy závislá na jím protiprávně vyvolaných a pro vznik škody relevantních příčinách (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 3 Ads 127/2012-17). Nebylo-li by možné konstatovat, že se příslušník bezpečnostního sboru, který nebyl účastníkem přestupkového řízení v cizím státě, zaviněně dopustil vytýkaného přestupkového jednání, nebylo by možno jej ani shledat odpovědným za vzniklou škodu. Městský soud proto správně zkoumal, zda lze jízdu sporným vyhrazeným pruhem přičíst k tíži žalobce.

[30] Městský soud shledal žalované rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů. Podle městského soudu stěžovatel nemohl odkázat toliko na vodorovné dopravní značení, nýbrž bylo nezbytné posoudit existenci a obsah svislého dopravního značení. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje co do jeho nosných důvodů, neztotožňuje se však s právní kvalifikací pochybení stěžovatele.

[31] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem považuje za významné, že podle čl. 38 odst. 2 věty třetí italského zákona o silničním provozu platí, že svislé dopravní značky mají (v případě rozporu) přednost před značkami vodorovnými (zde před vyznačeným jízdním pruhem). Stěžovatel sice v kasační stížnosti podotýká, že každý řidič jedoucí do zahraničí by se měl dopředu seznámit s pravidly silničního provozu příslušné země, resp. s významem jednotlivých dopravních značek a jejich podobou, v této argumentaci však pomíjí právě fakt, že dle italských dopravních předpisů má svislé dopravní značení přednost před vodorovným. Informovaný a v italských dopravních předpisech vzdělaný řidič by proto v první řadě hleděl na podobu a obsah svislého dopravního značení. Znění a výklad italských právních předpisů stěžovatel nezpochybňuje. Proto pro konstatování žalobcova zaviněného porušení povinností bylo v první řadě významné svislé dopravní značení.

[32] Ke sporné podobě svislého dopravního značení Nejvyšší správní soud podotýká, že z podkladů obsažených ve spisovém materiálu, z fotografií zařazených v rozsudku městského soudu a z jeho popisu v žalovaném rozhodnutí vyplývá, že jeho podoba se mezi léty 2023 a 2024 proměnila. Zatímco vodorovné dopravní značení bylo nesporné a plně odpovídalo stěžovatelovým tvrzením a závěrům žalobou napadeného rozhodnutí, bezrozporný význam svislého dopravního značení lze spatřovat až v říjnu 2024. Tato podoba, jak správně upozornil městský soud, však není stěžejní, oproti tomu, jak svislá dopravní značka pravděpodobně vypadala a jaký měla význam v době spáchání přestupku. V tomto ohledu je přitom zřejmé, že v měsíci předcházejícímu měsíci, v němž byl spáchán přestupek, bylo svislé dopravní značení odlišné od následného.

pokračování

[33] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává jednoznačnosti vodorovného dopravního značení, tento argument však sám o sobě neobstojí. Lze zopakovat, že podoba a význam svislého dopravního značení nebyly podružné, jak opakovaně tvrdí stěžovatel, nýbrž s ohledem na italská pravidla silničního provozu byla rozhodující. Městský soud takto správně konstatoval, že je nutné „zjištění zaměřit na to, co bylo opravdu v době spáchání přestupku obsahem svislého dopravního značení, nikoliv tuto část argumentace pominout s tím, že vodorovné dopravní značení vjezd do pruhu zakazovalo.“ To platí tím spíše, že stěžovatel nikterak nezpochybňuje tvrzení městského soudu, že žalobce na nejasnost svislého dopravního značení opakovaně poukazoval.

[34] Na výše uvedeném nic nemění stěžovatelovo tvrzení, že možnosti dokazování jsou vzhledem ke spáchání přestupku na území cizího státu omezené. Praktická obtížnost zjišťování skutkového stavu ze strany správního orgánu nemůže vést ke snížení požadavků na prokázání zákonných předpokladů odpovědnosti příslušníka za škodu. Pokud správní orgán hodlá dovodit, že žalobce zaviněně porušil právní povinnost, musí mít pro takový závěr dostatečný skutkový podklad. Nemá-li jej, nelze nejasnosti přičíst k tíži žalobce. Nejvyšší správní soud nadto opakuje, že stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí netvrdil, že vůbec nemohl ověřit stav svislého dopravního značení. Naopak se dovolával jeho podoby ze srpna 2022 a října 2024, aniž zohlednil, že v těchto obdobích se svislé dopravní značení lišilo. Výslovně přitom konstatoval, že za rozhodující považuje bezrozporné vodorovné dopravní značení. V tomto konstatování pochybil. Potud jsou úvahy městského soudu správné. Neobstojí však právní důvod, pro který zrušil žalobou napadené rozhodnutí.

[35] Městský soud shledal zjištění týkající se dopravního značení v místě a v době spáchání přestupku za nedostatečnou, a proto žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[36] Nejvyšší správní soud nepopírá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů může spočívat také v nedostatku skutkových důvodů, pokud se správní orgány v řízení nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde však tehdy, pokud se správní orgán určitou, pro posouzení věci významnou skutečností vůbec nezabýval. Uvedené nastane v případě, kdy se k ní správní orgán v napadeném rozhodnutí nevyjádří a ani k ní nečiní v průběhu řízení žádné dokazování, či tehdy, kdy správní orgán sice shromáždí podklady rozhodnutí vypovídající o rozhodné skutkové otázce, ovšem nijak tyto podklady nezhodnotí a neučiní z nich ve vztahu k této otázce žádný skutkový závěr. Takovou situaci nelze v projednávané věci seznat.

[37] Stěžovatel význam svislého dopravního značení nepominul a nelze tvrdit, že k němu neshromáždil podklady rozhodnutí a nevyřkl k této otázce žádný skutkový či právní závěr. Naopak ji výslovně neshledal za relevantní, neboť za klíčové považoval vodorovné dopravní značení. Stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí zřetelně konstatoval, že „je přitom zjevné, že vyhrazený jízdní pruh byl označen vodorovným dopravním značením“, že „vodorovné dopravní značení bylo na místě přítomno i v době spáchání dopravního přestupku“, respektive že „nelze jednoznačně určit, jak v době spáchání dopravního přestupku v listopadu 2023 svislá dopravní značka vypadala, nicméně tato skutečnost nemá vliv na to, že vyhrazený jízdní pruh byl řádně označen vodorovným dopravním značením.“ Stejně jako v kasační stížnosti se takto opakovaně dovolával nerespektování vodorovného dopravního značení ze strany žalobce,

jehož význam byl dle stěžovatele jediný stěžejní. Z uvedeného vyplývá, že stěžovatel k podobě svislého dopravního značení v době před i po spáchání přestupku přihlédl a na tomto základě posoudil žalobcova tvrzení (nutno však podotknout, že stěžovatelem odkazovaná a popisovaná podoba svislého dopravního značení ze srpna 2022 není součástí spisové dokumentace). Tímto postupem nezatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů, nýbrž nezákonností vyslovených úvah.

[38] Nejvyšší správní soud opakuje, že s ohledem na čl. 38 odst. 2 věty třetí italského zákona o silničním provozu stěžovatelovo lpění na vodorovném dopravním značení neobstojí, naopak pro konstatování odpovědnosti žalobce za vzniklou škodu byl v první řadě rozhodující význam svislého dopravního značení. Není možné bez dalšího uzavřít, že samotná existence bezrozporného vodorovného dopravního značení dokládá zaviněné porušení povinnosti žalobcem, vznikly-li pochybnosti nad významem svislého dopravního značení v místě přestupku. Stěžovatel chybnou úvahou pominul okolnost podstatnou pro posouzení, zda se žalobce vůbec dopustil porušení povinnosti ve smyslu § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru. Není-li tato otázka uspokojivě vyřešena, nemůže být bez dalšího učiněn ani závěr o zaviněném porušení povinnosti. V tomto směru městský soud žalobou napadené rozhodnutí správně zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, byť ze špatného zákonného důvodu. Úvahy stěžovatele jsou nesprávné a jako takové způsobují nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[39] Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud svým výkladem nezpochybnil obecný požadavek, že žalobce jako profesionální řidič byl povinen znát pravidla silničního provozu příslušného státu. Naopak v bodě 80 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že otázka zákazu jízdy ve vyhrazeném pruhu „*patří mezi standardní znalosti, které jsou požadovány po každém řidiči vozidla*“, a že „*za dodržování pravidel silničního provozu odpovídá vždy a pouze řidič vozidla*“. Důvodem zrušení rozhodnutí stěžovatele tak nebylo zpochybnění obecné povinnosti žalobce řídit se dopravními předpisy a nic takového nečiní ani Nejvyšší správní soud.

[40] Stěžovatel dále sporuje závěry městského soudu ohledně výše náhrady škody. Namítá, že k navýšení částky došlo v příčinné souvislosti s jednáním žalobce, neboť povinnost uhradit pokutu byla vyvolána jednáním žalobce, a postup správních orgánů při ověřování okolností věci byl nezbytný a ve prospěch žalobce.

[41] Podle ustanovení § 95 odst. 3 zákona o služebním poměru *výše náhrady škody se určí s přihlédnutím k míře zavinění příslušníka.*

[42] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že povinnost uhradit pokutu byla důsledkem jednání žalobce kvalifikovaného jako dopravní přestupek. Žalobce však neodpovídá i za navýšení částky, které bylo vyvoláno procesním postupem bezpečnostního sboru.

[43] Ustanovení § 95 odst. 3 služebního zákona ukládá služebnímu funkcionáři při určení výše náhrady škody přihlédnout k míře zavinění příslušníka. Zásadní otázkou je vztah příčinné souvislosti protiprávního jednání škůdce a vzniklé škody. Nejvyšší soud, jehož závěry k otázce příčinné souvislosti při vzniku odpovědnosti za škodu lze v nyní projednávané věci aplikovat, vyslovil, že příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Zároveň zdůraznil, že je-li příčin, které z časového hlediska působí následně (jde o tzv. řetězec postupně nastupujících příčin a následků), více,

pokračování

musí být jejich vztah ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku. Řetězec příčin však nezakládá příčinnou souvislost mezi jednáním škůdce a vzniklou škodou tehdy, vstupuje-li do děje jiná, na jednání škůdce nezávislá, skutečnost, která je pro vznik škody rozhodující (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1437/2006).

[44] V posuzované věci byl nezávislou skutečností vstupující do řetězce příčin celkové výše škody postup bezpečnostního sboru při vyřizování věci. Takto je nezbytné odlišit původní výši uložené pokuty a její následné navýšení z důvodu jejího brzkého neuhrazení. Navýšení částky nebylo přímým důsledkem jednání žalobce. Prodleva se zaplacením pokuty nebyla vyvolána jednáním žalobce, nýbrž interními postupy správních orgánů, a představuje tak samostatnou okolnost, která přerušuje příčinnou souvislost mezi jednáním žalobce a navýšením požadované částky. Na tomto závěru nic nemění, že zvolený postup mohl být z pohledu správních orgánů veden snahou ověřit rozhodné okolnosti věci v zájmu žalobce. Nutno však podotknout, že k žádnému „hmatatelnému“ výsledku spočívajícímu v obraně proti uložené sankci nevedl, respektive služební orgán ani nekontaktoval žalobce, zda vyžaduje, aby se vůči uložené pokutě bránil. Navýšení pokuty proto vycházelo z okolnosti ležící na straně bezpečnostního sboru, nikoli žalobce.

[45] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, že ve vztahu k navýšení částky není splněna podmínka zavinění na straně žalobce. Toto navýšení nebylo vyvoláno jeho jednáním ani okolnostmi, které by mohl ovlivnit, nýbrž postupem správních orgánů při vyřizování věci. Skutečnost, že pokuta byla uhrazena až po uplynutí lhůty pro její úhradu ve snížené výši, nelze žalobci přičítat k tíži.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Z výše uvedeného vyplývá, že městský soud správně žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Pochybil však v tom, že části žalobní argumentace přisvědčil z důvodu nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v tomto pochybení ale nespatřuje důvod pro zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku.

[47] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, k možnosti nahradit nesprávné odůvodnění rozsudku krajského soudu, jímž bylo žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu správně zrušeno, uvedl: „Zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ Ačkoli Nejvyšší správní soud závěry městského soudu v nyní posuzované věci zčásti korigoval, samotné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí městským soudem obstály. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem shledal, že pro vznik žalobcovy odpovědnosti za škodu je významné ověření a posouzení podoby a významu svislého dopravního značení v době spáchání přestupku. S ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, nýbrž pouze

korigoval zmíněný dílčí nesprávný závěr městského soudu. Tento postup byl možný také proto, že žádný z účastníků řízení před městským soudem netrval na nařízení ústního jednání.

[48] Pro stěžovatele je závazný právní názor městského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, č. 4336/2022 Sb. NSS, bod 39). Ten lze shrnout tak, že bude povinností stěžovatele posoudit podobu a význam svislého dopravního značení, a to s přihlédnutím k čl. 38 odst. 2 věte třetí italského zákona o silničním provozu, dle něhož má svislé dopravní značení přednost před vodorovným. Nejvyšší správní soud nepředjímá, k jakým skutkovým zjištěním a právním závěrům stěžovatel dospěje.

[49] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[50] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný (stěžovatel) v řízení o kasační stížnosti úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci naopak náhrada nákladů náleží.

[51] Žalobce byl v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. Výši nákladů na zastoupení Nejvyšší správní soud určil dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, s účinností od 1. 1. 2025 (advokátní tarif). V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalobce jeden úkon právní služby, a to sepis vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za který mu náleží odměna ve výši 4 620 Kč [§ 7 bod 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč. Protože je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada o částku odpovídající této dani. Celková náhrada nákladů řízení, čítající odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů (včetně DPH) tak činí částku ve výši 6 135 Kč (po zaokrouhlení). K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu